

RESSÒ DE LA PARAULA

El salm 50, exercici de sinceritat

Ja és difícil veure la pròpia realitat, però més difícil encara és reconèixer-la i acceptar-la quan no és com voldríem que fos. Per això l'oració del Salm 50, apel·lant a un esforç de sinceritat, segueix:

«Ara reconec les meves faltes, tinc sempre present el meu pecat. Tu saps que he nascut en la culpa, que la mare m'engendrà pecador. Tu que estimes la veritat al fons del cor, m'ensenyes dintre meu a tenir seny» (5.7-8).

Sant Anselm, comentant aquest Salm prega dient: «Coneixia el meu pecat en part, però no com Tu el coneixes, no com sóc conegut per tu... El meu cor roman impenetrable fins i tot a mi mateix... però Tu escrutes els abismes». La veritat sobre nosaltres normalment resta amagada als nostres ulls. Si ens la diu un enemic, ens enfurisma; si ens la diu una autoritat, ens esvera; si ens la diu un amic, ens sorprèn i ens neguiteja, però ens guareix. Li demanem a Déu que ens digui la veritat com a savi i clarivident, però sobretot com a bon amic. És per això que abans d'acostar-nos al Sagrament de la Penitència i, sobretot, al llarg de tota la Quaresma ens convé escoltar molt la Paraula de Déu, per tal que ens digui les veritats que els seus ulls de bon amic descobreixen en nosaltres.

La senzillesa és la clau de moltes gràcies. Per a l'humil que té davant seu les seves faltes i assumeix la seva responsabilitat, els pecats ja no són obstacle en la relació de comunió i amor amb Déu. Sant Jeroni aconsellava: «Si tens els teus pecats davant teu, Déu no els posarà davant seu». Fins i tot quan —com és el cas del salmista— el pecat se sent com una realitat aclaparadora i envoltant, arrelada en una tendència «innata» (des del si de la mare).

És aquesta tendència a posseir, retenir la vida, refermar-la, ser el centre, dominar, exigir, acumular béns i plaer... que amara tota la vida i que té les seves manifestacions ben visibles en els trencaments, els falsejaments, els abusos, les baralles... Una tendència poderosa que de vegades roman viva influïnt d'amagat, sota aparences de virtut, fent que donem una imatge falsa als ulls dels altres i d'un mateix.

Aleshores l'humil sap que amb tota aquesta pobresa moral a les mans només pot presentar-se davant del Déu-amic dient-li: «Guaita, aquest sóc jo, nu i carregat de defectes». Com deia Joan Pau II, parlant d'Adam i Eva al paradís abans de pecar: hi eren nus sense avergonyir-se perquè l'amor els feia transparents; després del pecat s'havien d'amagar de Déu i de l'altre. Però ara Déu mira de restablir l'amor i amb ell la nuesa espiritual.

- Només davant Déu, que m'estima, puc ser nu i transparent, sense avergonyir-me.
- Només davant Déu, d'ulls clarividents i amorosos, sóc qui sóc.
- Només davant Déu humiliar-se no és humiliant.

No hi ha dignitat més gran que la d'aquell que sap despullar-se de tota mena de mentida i es deixa sostenir pels braços de l'amic que es disposa a abraçar-lo i cobrir-lo amb vestit de festa.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Propera beatificació del cardenal Newman

► Benet XVI, el passat 1 de febrer, va rebre en audiència els bisbes d'Anglaterra i Gal·les que feien la visita *ad limina*. «Enmig de les pressions del secularisme —els va dir el Sant Pare—, també existeixen molts signes de fe viva». I cità en concret «l'entusiasme en acollir les relíquies de santa Teresa, l'interès per la futura beatificació del cardenal Newman i la il·lusió dels joves que participaran en la Jornada Mundial de la Joventut», l'any 2011 a Madrid. I va invitar els bisbes a «participar en el debat nacional per mitjà d'un diàleg respectuós amb els altres». John Henry Newman (1801-1890) és una gran figura de l'Església catòlica i un reconegut teòleg que encara té una influència considerable.

GLOSSA

Mirant enrere per anar endavant

Un jove, tot just iniciada la trentena d'anys, escriví a raig aquesta pregària en revisar l'any que acabava: «Pare: M'he sentit angoixat, ofegat i fins i tot superat en diverses ocasions. M'ha mancat temps per fer-ho tot i per atendre bé les responsabilitats laborals, familiars, de fe i socials. No he administrat prou bé el temps i n'he malgastat.

»Saps bé que Nadal és un temps que m'agrada i que enguany la seva celebració m'ha arribat al fons del cor. La Maria i jo hem participat a la missa del gall pensant que el proper any ho farem amb el fill que, il·lusionats, esperem. Aquest ha estat el millor regal que se'ns podia fer.

»Sóc molt feliç, Pare, perquè vaig veient que el meu projecte de vida es va fent realitat, veig cap on he de caminar, amb qui i com. No sé amb tot el què ens trobarem, però sé que Tu hi seràs present, al costat nostre, sempre. Ajuda'm a madurar per poder afrontar el gran repte de ser marit i pare.

»Tot i això he de dir-te, també, que he fallat als altres, que els he menyspreat en ocasions o els he faltat, que m'he recordat de la pregària només quan m'he sentit atrapat... Avui et demano perdó per tot el que m'allunya del projecte de vida que has preparat per a mi. Per no responsabilitzar-me més del treball, per no estar prou al

costat de la Maria en les petites noves vivències de l'embaràs, per no dedicar-me més als altres, a Tu en la pregària, per no donar el valor convenient al temps, als dons que m'has donat i per no saber treure'n tot el fruit.

»Perdona'm, Pare, perquè tot i tenir present Jesús en el meu dia a dia, sovint m'allunyo d'Ell. Perdona'm per no obrir prou els ulls a les teves crides, les de cada dia.

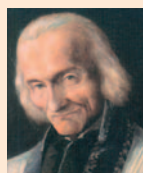
»He pensat i pregat i, ara, confio que la situació anirà canviant amb la teva ajuda. Em vull esforçar per tenir la certesa que vaig per bon camí, que estic fent el que cal. «Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins» (Sl 25,4).

»M'agradaria acabar, però, donant gràcies per la vida, per fer-me sentir viu i saber que tot el que sóc no és per a mi, sinó que és per compartir. Avui sé i, el que és més important, no em fa por dir que la meua vida no tindria sentit si no m'aboco a estimar els altres, si no sóc i visc pels altres i hi sé trobar el teu rostre. Gràcies Pare!»

Jesús ens convida a ser deixebles seus i ens ofereix la possibilitat d'associar-nos a la seva tasca redemptora. Així esdevé centre de tota vida cristiana, també de la nostra. Així aconseguirem sentir i viure el lligam amb Ell, en les alegries i en els dolors del seu Amor.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► No hi ha res que ofengui tant Déu com desesperar de la seva misericòrdia. N'hi ha que diuen: «He fet massa mal; Déu no pot perdonar-me». És una gran blasfèmia. És posar límits a la misericòrdia de Déu i aquesta no en té: és infinita.

► Nada ofende tanto a Dios como el desesperar de su misericordia. Los hay que dicen: «Hice demasiado mal; Dios no puede perdonarme». Es una gran blasfemia. Es poner límites a la misericordia de Dios y ésta no los tiene: es infinita.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?». Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits.

Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència». R.

Arribar davant vostre és el que vull; / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruité en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 3,17-4,1)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.

Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrahán y le dijo: «Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes.» Y añadió: «Así será tu descendencia.» Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber. El Señor le dijo: «Yo soy el Señor, que te sacó de Ur de los Caldeos, para darte en posesión esta tierra.» Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré yo que voy a poseerla?» Respondió el Señor: «Tráeme una ternera de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón.» Abrahán los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres, y Abrahán los espantaba.

Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrahán, y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso, y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor hizo alianza con Abrahán en estos términos: «A tus descendientes les daré esta tierra, desde el río de Egipto al Gran Río Eufrates.»

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: «Buscad mi rostro.» R.

Tu rostro buscaré, Señor, / no me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los filipenses

(Fl 3,17-4,1)

Hermanos, nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo.

Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérselo todo.

Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, Jesús cogió a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto de la montaña, para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió, sus vestidos brillaban de blancos. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su muerte, que iba a consumar en Jerusalén.

Pedro y sus compañeros se caían de sueño; y, espabilándose, vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él. Mientras éstos se alejaban, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, qué bien se está aquí. Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» No sabía lo que decía.

Todavía estaba hablando, cuando llegó una nube que los cubrió. Se asustaron al entrar en la nube. Una voz desde la nube decía: «Éste es mi Hijo, el escogido, escuchadle.» Cuando sonó la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por el momento, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.

La Transfiguració,
pintura de Juan de Flandes. Palau Reial, Madrid

COMENTARI

Fem-hi tres cabanes

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38 ■ **dimarts**: Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12 ■ **dimercres**: Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28 ■ **dijous**: Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31 ■ **divendres**: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46 ■ **dissabte**: Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32 ■ **diumenge** vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.): Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9.

Revelació és la paraula clau d'aquest segon diumenge de Quaresma. El llibre del Gènesi ens parla de la revelació de Déu que fa aliança amb Abram, el nostre pare en la fe. En la carta als Filipencs Pau presenta la revelació del cristià autèntic, aquell que en tot moment es manté ferm en el Senyor i camina esperant cap a la pàtria celestial. En fi, en l'evangeli Lluç ens descriu la revelació del Fill Salvador en un episodi conegut com la Transfiguració de Jesús, que també es troba en els evangelis de Mateu i Marc.

La versió de Lluç es distingeix de la dels altres evangelistes en alguns punts. N'esmentem només dos. En primer lloc, la Transfiguració té lloc en un

context de pregària, mentre Jesús pregava dalt de la muntanya. Aquest detall és molt important. Vol dir que la revelació de Déu només es compleix mitjançant un diàleg continu i profund amb Ell. És en la pregària que Déu descobreix el seu rostre. En la pregària nosaltres el veiem, l'escoltem, li parlem, el contemplem en silenci. D'aquest contacte misteriós segur que en sortim transfigurats i amb ganes de seguir endavant.

Una altra característica de la versió llucana d'aquest episodi és el tema de la conversació que s'estableix entre Jesús i els dos grans representants de l'antiga aliança, el legislador Moisès i el profeta Elies. Parlaven de la partença

(el text grec diu *l'èxode*) de Jesús, o sigui, de la seva Ascensió al cel. I és que per a Lluç l'Ascensió constitueix el clímax del seu evangeli i el començament dels Fets dels Apòstols.

La reacció de Pere davant la transfiguració de Jesús és força coneguda: «Fem-hi tres cabanes.» I nosaltres? Quina és la nostra reacció quan el Senyor se'ns revela en la pregària, en la família, en la feina, en el germà, en la malaltia? Sabem estar atents a la seva manifestació? O potser fugim de pressa i corrents per por que el Senyor ens demani quelcom? O potser fem veure que no hem vist ni sentit res?

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe és obrir la porta del nostre cor

Val la pena llegir el text d'*Apocalipsi* 3,20: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi». Aquest text no és una simple metàfora del que és la fe. Seriosament es pot dir que és una descripció exacta de la fe. Déu sempre és a la porta i truca. Si algú escolta la seva veu, és a dir, la Paraula que és Jesús, Fill de Déu, Déu entra en el nostre cor i *hi roman*.

I això és exactament la fe: per part nostra, és obrir la porta del nostre cor. Per part de Déu, és la seva presència benigna en la nostra ment, com suggereix *Hebreus* 11,1 quan diu: «La fe és la subsistència (en la nostra ment) dels béns futurs que esperem». Ara bé, «els béns futurs que esperem» no són altra cosa sinó Déu mateix, Bondat infinita i Llum pura.

D'aquesta manera, Fe (rebre la Paraula de Déu) i Esperança (confiar en Déu que advé) resten unides i ben travades i, el que és molt important, la fe apareix amb el màxim de realisme i d'objectivitat, com la presència de Déu en la

ment i en el cor (l'esperada vida eterna per l'ésser humà): és la subsistència (en la ment) dels béns futurs que esperem. Creiem i esperem el mateix Déu!

La fe és l'actitud intel·lectual i vital per la qual hom roman ferm en el fonament sòlid dels béns futurs esperats. La fe, per sant Tomàs d'Aquino, és començ o *incoació* de la vida eterna. Hi ha en la vida vers Déu una línia contínua formada per la fe, la gràcia i la glòria, o vida eterna en comunió amb Déu. Doncs bé, la fe és el començ d'aquesta línia, i aquest començ és ja *incoació* de la vida eterna. La fe és l'inici de la salvació.

La fe és, per tant, una *trobada interactiva de l'home amb Déu*. Implica la comunicació de la llum i de l'amor de Déu a l'home, i implica l'obertura i donació de l'home a Déu, mentre la manca de fe o el pecat no interrompi la comunicació. Per la fe, la persona del creient inicia la comunió amb Déu que culminarà en la vida eterna.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Actualitat dels deu manaments

Els deu manaments no sorgeixen de la voluntat arbitrària d'un Déu que ens vol demostrar el seu poder. Més aviat, en aquests manaments Déu ens dirigeix la paraula, una paraula de vida que ens duu a la llibertat.

Els deu manaments que Déu donà en el Sinai al seu poble són unes paraules plenes de saviesa. Avui dia, en una època en què es diuen tantes paraules buides, en necessitem unes que portin claredat, que ens donin indicacions precises de com viurem bé. El decàleg es dirigeix a totes les persones. Corresponen a allò que la teologia anomena el dret natural.

Avui dia necessitem una clara consciència que els manaments són camins per a la vida i la llibertat. Al nostre món estem exposats a tanta manca de claredat i a tants equívocs que les indicacions clares de Déu ens fan bé.

Naturalment, prou sabem que en el compliment d'aquests manaments naufraguem, com també ho feia Israel. No obstant això, són un agulló que ens recorda constantment que hem de viure desperts i conscients, que no hem de deixar de viure, sinó viure segons les indicacions de Déu per tal que trobem aquell camí que ens porti realment a la vida i a la llibertat, i no només per a nosaltres, sinó per a tots aquells que viuen en aquest gran món.

Els deu manaments ens indiquen la direcció en la qual pot discórrer la vida de l'individu. Però ens assenyalen també el camí vers una convivència en un món unit, vers una convivència en l'economia, en l'ecologia i en la política. Tot i que els manaments tinguin una antiguitat de tres mil anys, no han perdut la seva actualitat. Ben al contrari, precisament en l'època de la globalització han adquirit un nou significat per a nosaltres. Assenyalen al nostre món el camí vers un futur més humà i més esperançat.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

28. ✠ Diumenge II de Quaresma. Sant Rufi, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.

1. Dilluns. Sant Rossend (Salas 907-Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. Dimarts. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. Dimecres. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Cel-

doni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. Dijous. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. Divendres. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. Dissabte. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

INTENCIONS DEL SANT PARE (març)

General: Que l'economia mundial es desenvolupi en justícia i equitat.

Missionera: Que les esglésies a l'Àfrica siguin instrument de reconciliació i justícia.

ENTREVISTA

FRANCESC FIGUERAS

Una dona excepcional

«**L**a Rosa Deulofeu era una dona profundament enamorada de Déu, que tocava de peus a terra, amb una vida centrada en la pregària i que tenia una vida interior sòlida. Això feia que fos una dona alegre, acollidora, dialogant; una dona que sabia escoltar, que encisava tothom i que tenia una preocupació ferma pels joves». Són paraules de Francesc Figueras, un laic que treballa des de fa més de 15 anys en la pastoral de joves i que va ser un estret col·laborador de la Rosa Deulofeu, quan es compleixen sis anys del seu traspàs. En Francesc acaba de publicar el llibre *Dues dones excepcionals del segle xx. L'empremta d'Edith Stein en Rosa Deulofeu* (Edicions STJ), en el qual analitza les profundes afinitats espirituals entre ambdues dones.

Gratitud, obertura i servei eren tres dons que compartien Edith Stein i Rosa Deulofeu...

Sí, eren tres dons presents en totes dues. Gratitud pel do de ser com eren, dones amb una gràcia especial i amb el do de la fe, rebut gratuïtament i acollit per elles. Obertura a un món que necessita Déu, que moltes vegades demana astúcia per arribar-hi i crear els ponts de diàleg: fe i cultura. I servei als altres i, d'una manera especial, als joves. Sempre els altres eren el primer i elles després. Això només es viu amb una profunditat en la fe.

Per què va influir Edith Stein en la configuració espiritual de la identitat cristiana de la Rosa?

Tot i que no va ser l'única que la va influir, el punt de trobada i de coincidència en elles és la joventut. Les dues es dediquen plenament a viure i a transmetre els valors de la fe i la vida als joves. Edith en el món de l'educació i la Rosa en el món de la pastoral i del lleure. Les dues es preocupen de com arribar a ells i al mateix temps d'ajudar-los a créixer. Van exercir i viure la seva maternitat espiritual.

Com ens pot ajudar als cristians el testimoni de la Rosa?

Crec que la Rosa ens ensenya una manera fresca d'estimar, d'estimar els altres per damunt de tot —per sobre de la manera de pensar i de ser, o del nivell econòmic. La Rosa cercava el Déu que tots portem a dins i sabia arribar al fons de la persona. Destacaria la seva capacitat d'estimar i de crear ponts de diàleg, de trobada. Era una dona que estimava Déu, l'Església i, en especial, els sacerdots.

Oscar Bardají i Martí

PADRES E HIJOS

Poner palabras al conflicto

No perdamos nunca de vista que ningún niño está emocionalmente preparado para afrontar la separación o el divorcio de sus padres. Siempre será recomendable establecer un diálogo abierto entre padres e hijos ante la inminente separación de la pareja. Eviten sorpresas de última hora, que no benefician a nadie. Opten por oír la opinión de los hijos ante la situación de rotura matrimonial (una vez que ésta ya ha sido revelada). No olvide que, para un niño, la falta de respuestas es tan descorazonadora como abandonarlo en medio de un lugar desconocido sin más compañía que sus miedos y fantasías. Tampoco intente encontrar remedios mágicos para que sus hijos no se encuentren mal ante la noticia de la separación, porque éstos no existen.

Lo que sí hay que dejarles muy claro a los hijos es que ellos no son responsables de la separación de sus padres, ni tampoco de volver a juntarlos, puntualizando que se trata de una relación entre adultos y que sólo a éstos concierne. A cada edad y a cada nivel de desarrollo del niño hay que dar las explicaciones pertinentes.

En estas circunstancias es todavía más importante encontrar el tiempo suficiente para dialogar con los hijos y para aclarar sus dudas. Aconsejo establecer una hora fija para hacerlo y no cancelarla para atender ningún otro compromiso, por importante que sea.

La regla de oro para prevenir traumas infantiles en la separación es: que el niño tenga la seguridad de que sus padres, por encima de todas las desavenencias que haya entre ellos, le seguirán queriendo. Tengo bien comprobado que si ambos progenitores saben separar sus trifulcas de pareja desamorada de su función de padres amantísimos de sus hijos, ¡el niño está salvado!

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

AGENDA

CRÒNICA

Eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació del Dr. Samsó. El passat diumenge 7 de febrer va tenir lloc a la Catedral de Sant Llorenç aquesta missa, presidida pel bisbe Agustí. El rector de la Basílica de Santa Maria de Mataró, on se celebrà la beatificació el passat 22 de gener, va portar unes relíquies del Dr. Samsó. El delegat diocesà per a les causes dels sants, Mn. Àlvar Pérez, va llegir una ressenya de la vida del nou beat a l'inici de l'eucaristia, que va comptar amb una representació nombrosa de Castellbisbal, on va néixer, i de Mediona, d'on va ser vicari, a més de familiars seus. La coral «Unió» de Castellbisbal va animar litúrgicament la celebració.

Casa de l'Església: nous avanços. La construcció de la nova seu diocesana va endavant, i prova d'això és la reunió de seguiment del passat

ESGLÉSIA DIOCESANA

Família missionera, en marxa cap a Bolívia. El passat diumenge 14 tingué lloc a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat l'eucaristia d'enviament missioner de David Ferreiro i Cristina Belengué, jove matrimoni de Torrellas de Llobregat, preparada en estreta col·laboració amb tota la Delegació Diocesana de Missions. El bisbe Agustí, en les seves paraules, va subratllar l'essencialitat de l'esperit missioner a l'Església, i va agrair la generositat d'aquesta jove família que ha enfocat la seva vivència d'amor no com a quelcom tancat en si mateix sinó obert als altres.

dia 8 d'aquest mes que, per primera vegada, es va realitzar ja en un espai degudament acondicionat. L'oficina tècnica de l'obra està ja instal·lada al nou edifici, per tal de seguir de més a prop la continuació de les obres.

AGENDA

Defensar la família i la vida, és defensar els drets humans. La Delegació Diocesana de Família i Vida ofereix un nou article al seu web. Es tracta d'un recull de referències de la Declaració Universal dels Drets Humans que ens confirmen en el camí de la defensa de la vida des del moment de la concepció i del matrimoni entès com la unió d'un home i una dona. La Declaració també aporta arguments a favor del dret dels pares a educar els fills segons les pròpies conviccions. L'article és un extracte de la ponència del Dr. Smeaton en el IV Congrés Internacional de Provida. Entreu a llegir-lo al portal web: www.bisbatsantfeliu.org

bisbatsantfeliu.org, clicant sobre una imatge com la que il·lustra aquesta notícia.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa Betànica. 13 de març, de 10 a 18 h. Predicarà el pare Ramon M. Setó, cmf. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betànica, c/ Bonavista 37, Cornellà de Llobregat. Telèfon 933 751 102.

Recés de Quaresma del Moviment de Professionals Catòlics. 21 de març, de 10.30 a 18 h. El bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, impartirà aquest recés, al voltant de les set paraules dites per Jesús a la

creu. Els espais de silenci personal, la música, l'eucaristia i la pregària personal i col·lectiva conduiran aquesta jornada de recés. Inscripcions al Moviment de Professionals Catòlics: mpcb@ctv.es. Lloc: Casal Bellesguard: <http://www.jeronimes.net/casal.htm>.

FORMACIÓ

Cicle de conferències «La intimitat de la matèria». Dimarts 2, 9, 16 i 23 de març, 18.30 h. Organitzat pel Museu Geològic del Seminari de Barcelona, aquest seguit de xerrades sobre física atòmica seran impartides per Mn. Francesc Nicolau. Sala Sant Jordi, Seminari Conciliar, c/ Diputació 231, Barcelona.

La fe a l'interior de la família: afer privat o comunitari? Dijous 11 i 18 de març, de 19 a 20.45 h. Aquest és el títol de les sessions que organitza el CEP, en col·laboració amb la Delegació de Pastoral Familiar de Barcelona. El primer ponent serà el bisbe Sebastià Taltavull i el segon el pare Enric Puig, director de la Fundació d'Escoles Cristianes. Més informació: Telèfon 933 174 858, a/e: cep@cepastorals.cat. Rivadeneyra 6, 3r, Barcelona.

CATEDRAL

El diumenge de Quaresma. Avui l'eucaristia de les 19 h a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí, serà animada litúrgicament per la coral Schola Gregoriana, de Vilafranca del Penedès. Tot seguit, hi haurà una audició de cants gregorians al mateix temple.

Fe d'errates: al *Full Dominical* del 14 de febrer vam dir que tots els diumenges de Quaresma l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí seria a les 20 h; en canvi, serà sempre a les 19 h.

ECO DE LA PALABRA

El Salmo 50, ejercicio de sinceridad

Ya es difícil ver la propia realidad, pero más difícil aún es reconocerla y aceptarla cuando no es como querríamos que fuese. Por ello la oración del Salmo 50, apelando a un esfuerzo de sinceridad, sigue:

«Reconozco que he sido rebelde; mi pecado no se borra de mi mente. En verdad, soy malo desde que nací; soy pecador desde el seno de mi madre. En verdad, tú amas al corazón sincero, y en lo íntimo me has dado sabiduría» (3-6).

San Anselmo, comentando este Salmo reza diciendo: «Conocía mi pecado en parte, pero no como Tú lo conoces, no como soy conocido por ti... Mi corazón queda impenetrable incluso a mí mismo... pero Tú escrutas los abismos». La verdad sobre nosotros mismos normalmente permanece escondida a nuestros ojos. Si nos la dice un enemigo, nos enfurece; si nos la dice una autoridad, nos asusta; si nos la dice un amigo, nos sorprende y nos acongoja, pero nos cura. Le pedimos a Dios que nos diga la verdad como sabio y clarividente, pero sobre todo como buen amigo. Es por

ello por lo que antes de acercarnos al Sacramento de la Penitencia y, sobre todo, a lo largo de la Cuaresma nos conviene escuchar mucho la Palabra de Dios, para que Él nos diga las verdades que sus ojos de buen amigo descubren en nosotros.

La sencillez es la clave de muchas gracias. Para el humilde que tiene ante sí sus faltas y asume su responsabilidad, los pecados ya no son obstáculo en la relación de comunión y amor con Dios. San Jerónimo aconsejaba: «Si tienes tus pecados delante de ti, Dios no los pondrá delante de Él». Incluso cuando —como es el caso del salmista— el pecado se siente como una realidad abrumadora y envolvente, arraigada en una tendencia «innata» (desde el seno de la madre).

Es esa tendencia a poseer, retener la vida, reafirmarla, ser el centro, dominar, exigir, acumular bienes y placer... que empapa toda la vida y que tiene sus manifestaciones bien visibles en las rupturas, los falseamientos, los abusos, las peleas... Una tendencia poderosa que a veces queda viva influyendo a escondidas, bajo apariencias de virtud, haciendo que demos una imagen falsa a los ojos de los otros y de uno mismo.

Entonces el humilde sabe que con toda esta pobreza moral en las manos sólo puede presentarse ante el Dios-amigo diciéndole: «Mira, este soy yo, desnudo y cargado de defectos». Como decía Juan Pablo II, hablando de Adán y Eva en el paraíso antes de pecar: estaban desnudos sin avergonzarse, porque el amor los hacía transparentes; después del pecado se tenían que ocultar de Dios y del otro. Pero ahora Dios trata de restablecer el amor y con él la desnudez espiritual.

- Sólo ante Dios, que me ama, puedo estar desnudo y transparente, sin avergonzarme.
- Sólo ante Dios de ojos clarividentes y amorosos soy quien soy.
- Sólo ante Dios humillarse no es humillante.

No hay dignidad mayor que la de aquel que sabe desnudarse de todo tipo de mentira y se deja sostener por los brazos del amigo que se apresura a abrazarlo y cubrirlo con vestido de fiesta.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat